Contributed by Bruno De Wit
zondag, 20 februari 2011 - Last Updated zondag, 20 februari 2011

Zo zou je het nieuwe offensief tegen de loonindexering in dit land kunnen omschrijven. De inkt van het voorakkoord voor een nieuw IPA was nog niet droog of de eerste schoten voor de boeg van de index werden gelost. Alsof er telepathische gaven mee gemoeid waren, pleitten niemand minder dan Angela Merkel en Nicolas Sarkozy begin februari op een Europese top voor de afschaffing van het indexmechanisme in “bepaalde landen”. Binnen de EU zijn er nog drie landen die een indexmechanisme hebben: België, het Groothertogdom Luxemburg en Cyprus.

In het voorakkoord van IPA dat met veel verve door de vertegenwoordigers van ACV en ABVV werd verdedigd, stond dat men een studie ging uitvoeren binnen de Nationale Arbeidsraad naar het indexmechanisme. Er werd zelfs verteld aan de vakbondsleden dat “er niet geraakt wordt aan de index”.

De openlijke steun van Sarkozy en Merkel voor een aanval op de index werd door Eerste-Minister van Lopende Zaken Leterme vriendelijk van de hand gewezen. Zulke buitenlandse inmenging in de binnenlandse aangelegenheden, hoe goed bedoeld ook , zou olie op het vuur kunnen gieten, zeker na het afschieten van het IPA door het ABVV en het ACLVB.

Vervolgens was het de beurt aan Guy Quaden die in het jaarverslag van de Nationale Bank pleitte voor het aanpassen van het indexmechanisme . Afschaffen wil hij niet, zegt hij met een uitgestreken gezicht, maar wel herdenken, hertekenen, enz. Als de vos de passie preekt, boer let op uw ganzen!

Bij VOKA, waarvan De Wever zegt dat zij zijn baas zijn, klinkt het alvast veel militanter. Volgens hen

is de verklaring van Nationale Bank zonneklaar en “blijven de vakbonden het zonlicht ontkennen”. Met VOKA kunnen de vakbonden zich alvast niet van vijand vergissen. Luc Cortebeeck (ACV) en Rudy De Leeuw(ABVV) die beide zetelen in de regentenraad van de Nationale Bank weigerden hun handtekening onder het jaarverslag van de gouverneur te zetten.

Raken aan de index is een regelrechte oorlogsverklaring aan de Belgische arbeidersbeweging. Naast de vanzelfsprekende aanslag op de koopkracht van de werkende mensen, wordt daarmee ook geraakt aan de onderhandelingsvrijheid van de vakbonden in de sectoren. De indexkoppeling is inderdaad niet wettelijk verankerd, maar wordt geregeld via CAO's. En het spreekwoord “een ezel stoot zich geen tweemaal aan dezelfde steen” indachtig, doen de beide vakbondsleiders er alles aan om de opgelopen schade van de afgelopen periode enigszins te herstellen.

In het persbericht van het ABVV van 16 februari verklaart Rudy De Leeuw terecht dat hij dit document niet kon goedkeuren en dat hij elke hervorming van het indexsysteem als onaanvaardbaar beschouwt.

Hij hekelt ook de puur monetaristische benadering die de Nationale Bank hanteert in functie van de prioriteiten van de Europese Centrale Bank: prijsstabiliteit, begrotingsdicipline en loonmatiging. Laten dat nu net de kernbegrippen zijn sinds de Maastrichtnormen van kracht zijn. In plaats daarvan opteert hij voor een coördinatie van het economisch beleid. Binnen dat monetaristisch kader? Een sociale en ecologische duurzame planning lijkt ons hier eerder op zijn plaats.

Merkel wil binnen de EU het Duitse model opleggen met nieuwe procedures voor de uitvoering van een hard begrotings- en loonmatigingsbeleid, zegt De Leeuw nog. Dat klopt maar ook hier is het weer louter een actualisering van de Maastrichtnormen, de Lissabonakkoorden en tutti quanti die door de Europese socialistische vrienden in het verleden de hemel werden in geprezen.

De Nationale Bank pleit dan ook voor een streng soberheidsbeleid om zo de nationale schuld naar beneden te halen, wat onmiddellijk op goedkeuring kon rekenen van b.v. Eric De Keuleneer van de Solvay Business School die ondermeer pleit voor de ‘herfinanciering van de sociale zekerheid’. Duikt hier weer de Algemene Sociale Bijdrage (ASB) op als vorm van alternatieve financiering?

De vakbondsleiders dachten de index buiten schot te hebben gehouden, maar de geest was al uit de fles. Met het door de regering van Lopende Zaken bijgestuurde voorstel van IPA werd er niet meer gepraat over “een studie over de index”. Met de agressieve reacties van het patronaat en hun combattieve houding tegen de verworvenheden van de arbeidersbeweging lijkt het een Pyrrusoverwinning voor de vakbondsonderhandelaars geworden. De werknemers moeten vastberaden zeggen dat wie aan de index wil raken, ambras met hen zal krijgen. Maar in verdeelde slagorde, zoals nu met het verzet tegen het IPA, kunnen we geen overwinning behalen, laat staan de index behouden!